

i greu del que disposen aquests apartats, s'ha de cursar una notificació a l'operador estranger, i donar-ne trasllat a l'Estat membre de la Unió Europea sota la jurisdicció de la qual estigui i als serveis corresponents de la Comissió Europea.»

2. Es crea un nou apartat, amb el número 3 i el text següent:

«3. Les quantitats assenyalades en el primer paràgraf de l'apartat 2 de l'article 20, les ha d'actualitzar periòdicament el Govern tenint en compte la variació dels índexs de preus al consum.»

3. L'apartat 3 de la disposició final segona, passa a ser l'apartat 4 amb el mateix text.

Disposició addicional primera.

Les referències a un tercer canal de televisió que fa la Llei 46/1983, de 26 de desembre, s'entenen aplicables a un màxim de fins a dos canals de televisió per comunitat autònoma, segons les disponibilitats d'espectre radioelèctric, d'acord amb el que estableix el Pla nacional de televisió digital terrestre, aprovat pel Reial decret 2169/1998, de 9 d'octubre.

Disposició addicional segona.

La lletra b) de l'apartat 1 de la disposició addicional sisena de la Llei 31/1987, de 18 de desembre, d'ordenació de les telecomunicacions, queda redactada de la manera següent:

«Si es tracta de persones jurídiques que tinguin la forma de societat anònima, les accions han de ser nominatives. La participació en el capital de les societats concessionàries de persones físiques o jurídiques residents o nacionals de països que no siguin membres de la Unió Europea no pot superar el 25 per 100 del capital, excepte en els casos en què es pugui aplicar el principi de reciprocitat.»

Disposició addicional tercera.

L'entitat pública empresarial de la Xarxa Tècnica Espanyola de Televisió, a què es refereix la disposició addicional sisena de la Llei 11/1998, de 24 d'abril, general de telecomunicacions, pot afectar els seus actius a les funcions que dugui a terme per a l'anàlisi, l'estudi i el foment de la introducció, en la societat espanyola, de les xarxes i els serveis avançats de telecomunicacions.

Disposició transitòria única.

L'exercici de drets exclusius adquirits després del 30 de juliol de 1997 i anteriorment a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, de forma diferent a la que assenyalava la disposició addicional segona de la Llei 25/1994, modificada per aquesta Llei, no és constitutiu d'infracció si l'operador pot provar que hi concorren les circumstàncies següents:

a) Que no té capacitat per complir directament l'obligació imposada per la disposició addicional esmentada segona, mitjançant l'emissió en obert de l'esdeveniment per al qual tingui els drets, en les condicions que estableixin les relacions aprovades per la Comissió Europea,

b) Que ha dut a terme tots els esforços raonables per complir aquesta obligació per mitjans indirectes, i ha ofert, de manera pública i oberta, a un preu raonable,

la cessió de drets als operadors en situació de complir les condicions esmentades.

c) Que, malgrat això, la seva oferta no ha estat acceptada per cap operador en situació de complir les condicions a què es refereix l'apartat a) precedent.

Disposició derogatòria única.

Queden derogats els articles 12, apartat 1, de la Llei 42/1995, de 22 de desembre, de les telecomunicacions per cable; l'article 8, apartat 2, de la Llei 41/1995, de 22 de desembre, de televisió local per ones terrestres; els paràgrafs segon i tercer de la disposició addicional setena de la Llei 37/1995, de 12 de desembre, de les telecomunicacions per satèl·lit, i totes les disposicions del mateix rang o de rang inferior a aquesta Llei que s'oposin al que estableix.

Disposició final primera.

Aquesta Llei, quan regula el contingut dels mitjans audiovisuals, es dicta a l'empara del que estableix l'article 149.1.27a de la Constitució, i, per tant, té el caràcter de norma bàsica.

Disposició final segona.

El Govern ha de dictar les disposicions que siguin necessàries per desplegar i aplicar aquesta Llei.

Disposició final tercera.

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 7 de juny de 1999.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

12907 *LLEI ORGÀNICA 14/1999, de 9 de juny, de modificació del Codi penal de 1995, en matèria de protecció a les víctimes de maltractaments i de la Llei d'enjudiciament criminal.* («BOE» 138, de 10-6-1999.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapigüeu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

El Pla d'acció contra la violència domèstica, aprovat per l'Acord del Consell de Ministres de 30 d'abril de 1998, incloïa entre les seves mesures determinades accions legislatives encaminades a la modificació del Codi penal i de la Llei d'enjudiciament criminal per aconseguir eradicar les conductes delictives consistents en maltractaments, i atorgar alhora una protecció més gran i millor a les víctimes de conductes tan deplorables.

L'articulació d'aquestes mesures legislatives es concreta, pel que fa al Codi penal, en la modificació dels articles 33, 39, 48, 57, 83, 105, 153, 617 i 620, modificació que suposa, entre altres innovacions, incloure com a pena accessòria determinats delictes de la prohibició d'aproximació a la víctima, la tipificació com a delictes específics de la violència psíquica exercida amb caràcter habitual sobre les persones properes i fer possible l'exercici d'ofici de l'acció penal en els supòsits de faltes, alhora que s'adequa la imposició de la sanció penal a les possibles conseqüències sobre la mateixa víctima.

Quant a la Llei d'enjudiciament criminal, la modificació dels articles 13 i 109, juntament amb la introducció d'un nou article 544 bis, persegueixen l'objectiu de facilitar la protecció immediata de la víctima en els delictes de referència, mitjançant la introducció d'una nova mesura cautelar que permeti el distanciament físic entre l'agressor i la víctima, mesura que es pot acordar entre les primeres diligències. D'altra banda, es reforma l'article 104 de la Llei esmentada per permetre la persecució d'ofici de les faltes de maltractaments, alhora que s'elimina la referència obsoleta que conté aquest precepte a la desobediència de les dones respecte dels marits o dels fills respecte dels pares. També es revisa la redacció de l'article 103 a fi de posar-la en consonància amb el Codi penal vigent.

Finalment, també dins la reforma de la Llei d'enjudiciament criminal, s'ha procurat introduir un aspecte summament nou de caràcter processal que pot redundar en una minoració considerable de les conseqüències que pot tenir el desenvolupament del procés sobre la víctima o sobre els testimonis menors d'edat. En aquest sentit, s'hi introdueix la cobertura legal necessària perquè no es produeixi la confrontació visual entre la víctima o els testimonis i el processat; la manera de dur-se a terme pot consistir en la utilització de mitjans audiovisuals. Per congruència amb aquest principi, la pràctica d'acaraments quan els testimonis siguin menors d'edat passa a tenir caràcter excepcional.

CAPÍTOL I

Modificacions del Codi penal

Article primer.

Els articles que s'esmenten tot seguit del llibre I del Codi penal es modifiquen en els termes següents:

1. La lletra g) de l'apartat 2 de l'article 33 queda redactada de la manera següent:

«g) La privació del dret a residir en determinats llocs o d'anar-hi o la prohibició d'apropar-se a la víctima, o als familiars o altres persones que el jutge o el tribunal determini, o de comunicar-s'hi, per un temps superior a tres anys.»

2. La lletra f) de l'apartat 3 de l'article 33 queda redactada de la manera següent:

«f) La privació del dret a residir en determinats llocs o d'anar-hi o la prohibició d'apropar-se a la víctima, o als familiars o altres persones que el jutge o el tribunal determini, o de comunicar-s'hi, per un temps de sis mesos a tres anys.»

3. S'afegeix una lletra b) bis a l'apartat 4 de l'article 33, amb la redacció següent:

«b) bis. La privació del dret a residir en determinats llocs o d'anar-hi o la prohibició d'apropar-se a la víctima, o als familiars o altres persones que el jutge o el tribunal determini, o de comunicar-s'hi, per un temps inferior a sis mesos.»

4. La lletra f) de l'article 39 queda redactada de la manera següent:

«f) La privació del dret a residir en determinats llocs o d'anar-hi o la prohibició d'apropar-se a la víctima, o als familiars o altres persones que el jutge o el tribunal determini, o de comunicar-s'hi.»

5. L'article 48 queda redactat de la manera següent:

«La privació del dret a residir en determinats llocs o d'anar-hi impedeix al penat de tornar al lloc en què hagi comès el delictes, o al lloc en què resideixi la víctima o la seva família, si són diferents.

La prohibició d'apropar-se a la víctima, o als familiars o altres persones que el jutge o el tribunal determini, impedeix al penat d'apropar-s'hi a qualsevol lloc on es trobin, com també apropiat-se al domicili d'aquestes persones, als seus llocs de treball i a qualsevol altre lloc que freqüentin.

La prohibició de comunicar-se amb la víctima, o amb els familiars o altres persones que el jutge o el tribunal determini, impedeix al penat d'establir-hi, per qualsevol mitjà de comunicació o mitjà informàtic o telemàtic, contacte escrit, verbal o visual.»

6. L'article 57 queda redactat de la manera següent:

«Els jutges o els tribunals, en els delictes d'homicidi, avortament, lesions, contra la llibertat, de tortures i contra la integritat moral, la llibertat i la indemnitat sexuals, la intimitat, el dret a la pròpia imatge i la inviolabilitat del domicili, l'honor, el patrimoni i l'ordre socioeconòmic, atenent la gravetat dels fets o el perill que representi el delinqüent, poden acordar en les seves sentències, dins el període de temps que assenyalin ells mateixos, que, en cap cas no ha d'excedir els cinc anys, la imposició d'una o diverses de les prohibicions següents:

a) La d'aproximació a la víctima, o als familiars o altres persones que el jutge o el tribunal determini.

b) La prohibició que es comuniqui amb la víctima, o amb els familiars o altres persones que el jutge o el tribunal determini.

c) La de tornar al lloc en què s'hagi comès el delictes o d'anar al lloc en què resideixi la víctima o la seva família, si són diferents.

També es poden imposar les prohibicions establertes en aquest article, per un període de temps que no excedeixi els sis mesos, per la comissió d'una infracció qualificada com a falta contra les persones dels articles 617 i 620 d'aquest Codi.»

7. S'afegeix un nou subapartat 1r bis a l'apartat 1 de l'article 83, amb la redacció següent:

«1r bis. Prohibició d'aproximar-se a la víctima, o als familiars o altres persones que el jutge o el tribunal determini, o de comunicar-s'hi.»

8. S'afegeix una nova lletra g) a l'apartat 1 de l'article 105, amb la redacció següent:

«g) Prohibició d'aproximar-se a la víctima, o als familiars o altres persones que el jutge o el tribunal determini, o de comunicar-s'hi.»

9. S'afegeix a l'apartat 1 de l'article 132, a continuació del seu text vigent, l'incís següent:

«En la temptativa d'homicidi i en els delictes d'avortament no consentit, lesions, contra la llibertat, de tortures i contra la integritat moral, la llibertat

i la indemnitat sexuals, la intimitat, el dret a la pròpia imatge i la inviolabilitat del domicili, quan la víctima és menor d'edat, els terminis es computen des del dia en què hagi assolit la majoria d'edat, i si mor abans d'assolir-la, a partir de la data de la defunció.»

Article segon.

Els articles 153, 617 i 620 del Codi penal es modifiquen en els termes següents:

1. L'article 153 queda redactat de la manera següent:

«Qui habitualment exerceixi violència física o psíquica sobre qui sigui o hagi estat el seu cònjuge o sobre la persona que hi estigui o hi hagi estat lligada de manera estable per una relació d'afectivitat anàloga, o sobre els fills propis o del cònjuge o convivent, pupils, ascendents o incapacitats que hi visquin o que estiguin subjectes a la potestat, tutela, curatela, acolliment o guarda de fet d'un o l'altre, ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a tres anys, sens perjudici de les penes que puguin correspondre als delictes o faltes en què s'hagin concretat els actes de violència física o psíquica.

Per apreciar l'habitualitat a què es refereix el paràgraf anterior, cal atènyer-se al nombre d'actes de violència que s'acreditin, com també a la proximitat temporal d'aquests actes, amb independència que la violència s'hagi exercit sobre la mateixa víctima o sobre diferents víctimes de les que comprèn aquest article, i que els actes violents hagin estat o no objecte d'enjudiciament en processos anteriors.»

2. L'apartat 2 de l'article 617 queda redactat de la manera següent:

«Qui colpegi o maltracti d'obra una altra persona sense causar-li lesió ha de ser castigat amb la pena d'arrest d'un a tres caps de setmana o multa de deu a trenta dies.

Quan l'ofès sigui alguna de les persones a les quals es refereix l'article 153, la pena ha de ser la d'arrest de tres a sis caps de setmana o multa d'un a dos mesos, tenint en compte la possible repercussió econòmica que la pena imposada pugui tenir sobre la pròpia víctima o sobre el conjunt dels integrants de la unitat familiar.»

3. En l'article 620 es modifica el fins ara paràgraf final i s'hi afegeix un paràgraf nou, que passa a ser l'últim, i queden amb la redacció següent:

«Els fets descrits en els dos números anteriors només són perseguibles mitjançant denúncia de la persona agreujada o del seu representant legal.

Quan l'ofès sigui alguna de les persones a les quals es refereix l'article 153, la pena ha de ser la d'arrest de dos a quatre caps de setmana o la de multa de deu a vint dies, tenint en compte la possible repercussió econòmica que la pena imposada pugui tenir sobre la víctima o sobre el conjunt dels integrants de la unitat familiar. En aquests casos no és exigible la denúncia a què es refereix el paràgraf anterior d'aquest article, excepte per a la persecució de les injúries.»

CAPÍTOL II

Modificacions de la Llei d'enjudiciament criminal

Article tercer.

S'introdueixen a la Llei d'enjudiciament criminal les modificacions següents:

1. L'article 13 queda redactat de la manera següent:

«Es consideren com a primeres diligències la de consignar les proves del delictes que puguin desaparèixer, la de recollir i posar en custòdia tot el que condueixi a la seva comprovació i a la identificació del delinqüent, la de detenir, si s'escau, els presumptes responsables del delictes, i la de protegir els ofesos o perjudicats pel delinqüent, els familiars o altres persones; a aquest efecte es poden acordar les mesures cautelars a què es refereix l'article 544 bis d'aquesta Llei.»

2. L'article 14, primer, queda redactat de la manera següent:

«Per al coneixement i la decisió dels judicis de faltes, el jutge d'instrucció. Tanmateix, ha de conèixer els judicis per faltes tipificades en els articles 626, 630, 632 i 633 del Codi penal, el jutge de pau del lloc en què s'hagin comès. Els jutges de pau també han de conèixer els judicis per faltes tipificades en l'article 620, 1r i 2n, del Codi penal, excepte quan l'ofès sigui alguna de les persones a què es refereix l'article 153 del mateix Codi.»

3. L'article 103 queda redactat de la manera següent:

«Tampoc no poden exercir accions penals entre si:

1r Els cònjuges, si no és per delictes o falta comesos per l'un contra la persona de l'altre o la dels seus fills, i pel delictes de bigàmia.

2n Els ascendents, descendents i germans per naturalesa, per l'adopció o per afinitat, si no és per delictes o falta comesos pels uns contra les persones dels altres.»

4. El paràgraf segon de l'article 104 queda redactat de la manera següent:

«Les faltes consistents en l'anunci per mitjà de la impremta de fets falsos o relatius a la vida privada, amb el qual es perjudiqui o s'ofengui particulars, i en injúries lleus només poden ser perseguides pels ofesos o pels seus representants legítims.»

5. S'afegeix a l'article 109 un últim paràgraf, redactat de la manera següent:

«En qualsevol cas, en els processos que se segueixin per delictes compresos en l'article 57 del Codi penal, el jutge ha d'assegurar la comunicació a la víctima dels actes processals que puguin afectar-ne la seguretat.»

6. S'afegeix a l'article 448 un últim paràgraf, redactat de la manera següent:

«Quan el testimoni sigui menor d'edat, el jutge, segons la naturalesa del delictes i les circumstàncies del testimoni, pot acordar en resolució motivada i amb l'informe pericial previ que s'eviti la confrontació visual del testimoni amb l'inculpat, utilitzant qualsevol mitjà tècnic o audiovisual que faci possible la pràctica d'aquesta prova.»

7. S'afegeix un segon paràgraf a l'article 455, amb el contingut següent:

«No s'han de fer acaraments amb testimonis que siguin menors d'edat llevat que el jutge ho consideri imprescindible i no lesiu per a l'interès d'aquests testimonis, amb l'informe pericial previ.»

8. S'hi afegeix un nou article 544 bis, amb la redacció següent:

«En els casos en què s'investigui un delictes dels esmentats en l'article 57 del Codi penal, el jutge o el tribunal pot, de manera motivada i quan sigui estrictament necessari a fi de protegir la víctima, imposar cautelarment a l'inculpat la prohibició de residir en un determinat lloc, barri, municipi, província o una altra entitat local o comunitat autònoma.

En les mateixes condicions li pot imposar cautelarment la prohibició d'acudir a determinats llocs, barris, municipis, províncies o altres entitats locals o comunitats autònomes, o d'aproximar-se a determinades persones o a comunicar-s'hi, amb la graduació que calgui.

Per adoptar aquestes mesures s'ha de tenir en compte la situació econòmica de l'inculpat i els requeriments de la seva salut, situació familiar i activitat laboral. S'ha de tenir en compte especialment la possibilitat de continuïtat d'aquesta última, tant durant la vigència de la mesura com després que finalitzi.

L'incompliment per part de l'inculpat de la mesura acordada pel jutge o el tribunal pot donar lloc, tenint en compte la incidència de l'incompliment, els motius, la gravetat i les circumstàncies, a adoptar noves mesures cautelars que impliquin una limitació més gran de la seva llibertat personal, sens perjudici de les responsabilitats que puguin resultar de l'incompliment.»

9. S'afegeix un segon paràgraf a l'article 707, amb el contingut següent:

«Quan el testimoni sigui menor d'edat, el jutge o el tribunal, en interès del testimoni i mitjançant resolució motivada, amb l'informe pericial previ, pot acordar que s'interrogui evitant la confrontació visual amb l'inculpat, utilitzant qualsevol mitjà tècnic o audiovisual que faci possible la pràctica d'aquesta prova.»

10. S'afegeix un segon paràgraf a l'article 713, amb el contingut següent:

«No s'han de fer acaraments amb testimonis que siguin menors d'edat llevat que el jutge o el tribunal ho consideri imprescindible i no lesiu per a l'interès d'aquests testimonis, amb l'informe pericial previ.»

Disposició final única.

Aquesta Llei entra en vigor el mateix dia de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 9 de juny de 1999.

JUAN CARLOS R.

13070 REIAL DECRET LLEI 10/1999, d'11 de juny, pel qual es deroga l'exempció de l'impost sobre el valor afegit dels lliuraments de béns efectuats a les botigues lliures d'impostos a viatgers amb destinació a altres estats membres de la Comunitat Europea. («BOE» 140, de 12-6-1999.)

L'article 28 dotzè de la Directiva 91/680/CE, de 16 de desembre, per la qual es va aprovar la regulació del règim transitori de l'impost sobre el valor afegit per al mercat interior, que va entrar en funcionament el dia 1 de gener de 1993, va reconèixer els estats membres la facultat de concedir, dins de determinats límits, l'exempció de l'impost sobre el valor afegit als lliuraments de béns efectuats a les botigues lliures d'impostos als viatgers que es desplacen a un altre estat membre de la Comunitat en vol o travessia marítima intracomunitària i als lliuraments de béns efectuats a bord d'un avió o d'un vaixell en el transcurs d'un transport intracomunitari de viatgers.

Aquesta exempció tenia un caràcter temporal d'una vigència que s'acaba el dia 30 de juny de 1999.

La Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, va incorporar aquestes exempcions en l'apartat quatre de l'article 25 i es va autoritzar, segons el que disposa la lletra b) de l'apartat cinquè de l'annex de la Llei esmentada, el règim de dipòsit diferent dels duaners per als béns objecte dels lliuraments efectuats en les botigues lliures d'impostos a què es refereix el precepte anterior.

Com que ara s'acaba el termini de vigència d'aquestes exempcions, és de necessitat urgent, per raons d'harmonització amb el dret comunitari, derogar aquest precepte i la referència al règim de dipòsit diferent dels duaners per a aquests lliuraments que conté l'annex de la Llei de l'impost.

Aquesta nova circumstància afecta de manera substancial diversos sectors, els quals han de conèixer amb l'antelació suficient aquest canvi amb la finalitat de permetre'ls d'adaptar-se al més ràpidament possible a la nova situació, tant des del punt de vista tècnic com comercial.

En virtut d'això, en ús de l'autorització que conté l'article 86 de la Constitució, a proposta del vicepresident segon del Govern i ministre d'Economia i Hisenda i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 11 de juny de 1999,

DISPOSO:

Article únic.

S'introdueixen les modificacions següents en la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit:

U.—Es deroga l'apartat quatre de l'article 25.

Dos.—La lletra b) de l'apartat cinquè de l'annex queda redactada de la manera següent:

«b) En relació amb els altres béns, el règim de dipòsit diferent del duaner és el règim suspensiu aplicable als béns exclosos del règim de dipòsit duaner, d'acord amb l'origen o la procedència, amb subjecció, pel que fa a la resta, a les mateixes normes que regulen el règim duaner esmentat.

També s'inclouen en aquest règim els béns que es negociïn en mercats oficials de futurs i opcions basats en actius no financers, mentre aquests béns no es posin a disposició de l'adquirent.